

ring på grund af sindssygdøm eller lignende på gerningstidspunktet. Efter bestemmelsens stk. 2 skal retten beskikke en bistandsværgen, såfremt tiltalte dømmes til sådan anbringelse. Bistandsværgen skal så vidt muligt være en nær pårørende.

Bistandsværgens opgave er efter bestemmelsen at bistå under sagens behandling og efter dommen at holde sig underrettet om den dømtes tilstand og drage omsorg for, at opholdet og andre foranstaltninger ikke udstrækkes længere end nødvendigt.

De gældende regler om bistandsværgen findes i Justitsministeriets vejledning nr. 353 af 21. juni 1977 til bistandsværgen og tilsynsværgen og i Justitsministeriets cirkulære nr. 145 af 29. august 1978 om bistandsværgen. I henhold til cirkulæret skal politiet, såfremt der ikke findes pårørende, der kan beskikkes, anmode den pågældendes opholdskommune om at udpege en person, der kan beskikkes som bistandsværgen.

Blandt andet på baggrund af henvendelser fra kommuner – herunder Københavns Kommune – om vanskelighederne med at finde egnede og villige personer til sådanne beskikkelser fremsatte regeringen i foråret forslag om ændring af straffelovens § 71, således at der i bestemmelsen indsættes en bemyndigelse til justitsministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler om bistandsværgen. Lovforslaget blev vedtaget i maj måned.

Under hensyn til de ligeartede opgaver, der påhviler bistandsværgen og patientrådgivere, som i henhold til lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien beskikkes ved tvangsindlæggelser og visse tvangsindgreb, har Justitsministeriet på denne baggrund udarbejdet et udkast til en fælles bekendtgørelse for de to grupper af rådgivere. Bekendtgørelsen vil indeholde ensartede regler om de to gruppers beføjelser og opgaver. Bistandsværgerne vil i denne forbindelse nærmere få beskrevet deres rettigheder og pligter, ligesom de bistandsværgen, der beskikkes uden at være pårørende for den tiltalte eller domfældte, vil oppebære vederlag for hvervet på linje med patientrådgiverne, hvis vederlag i samme forbindelse forhøjes.

Selve beskikkelsen af bistandsværgen vil som hidtil ske i retten, men i modsætning til i dag, hvor politiet ved udpegningen må anmode kommunen om hjælp, vil ordningen i fremtiden være den, at vedkommende statsamtmand ud over patientrådgivere tillige antager et antal bistandsværgen og udarbejder fortegnelser her-

over. Politiet vil modtage en sådan fortegnelse over antagne bistandsværgen og skal herefter i det konkrete tilfælde blot rette henvendelse til den person, som på fortegnelsen står for tur til at blive beskikket som bistandsværgen.

Bekendtgørelsen om patientrådgivere og bistandsværgen forventes at træde i kraft i begyndelsen af 1995.

Spm. nr. S 428

Til justitsministeren (9/12 94) af:

Tove Fergo (V):

»Hvor mange psykisk syge er dags dato indsat i fængsel, og hvordan ser kurven, som overlæge Peter Kramp henviser til i en artikel i Politiken den 8. december 1994, ud, og hvad er ministerens holdning til den?«

Svar (19/12 94)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har ikke praktisk mulighed for at oplyse, hvor mange psykisk syge der aktuelt er indsat i Kriminalforsorgens institutioner. En besvarelse af dette spørgsmål ville kræve, at samtlige indsatte blev undersøgt af psykiater.

Direktoratet for Kriminalforsorgen opgjorde imidlertid i november 1992 i samarbejde med Afdelingen for Psykiatrisk Demografi, Psykiatrisk Hospital i Århus, hvor mange blandt Kriminalforsorgens klientel der på det tidspunkt havde været indlagt på psykiatrisk hospital.

Undersøgelsen viste, at 34 pct. af de indsatte i lukkede fængsler og 19 pct. af de indsatte i åbne fængsler tidligere havde været indlagt på psykiatrisk hospital. De tilsvarende tal for Københavns Fængsler og arresthusene var henholdsvis 23 pct. og 21 pct.

Den kurve, som der henvises til i spørgsmålet, beskriver udviklingen i antallet af retspsykiatriske klienter under tilsyn af Kriminalforsorgen. Der er alene tale om personer, som ikke er idømt en fængselsstraf, men som er idømt en psykiatrisk særforanstaltning i medfør af straffelovens §§ 68-69. En kopi af kurven vedlægges.

Den undersøgelse, som kurven indgår i, er nærmere beskrevet i en artikel i »Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskab«, november 1994, s. 375ff.

Undersøgelsens resultater indgår i det materiale, der danner grundlag for den redegørelse,